

op dien regel te maken en eens een kijkje te gaan nemen in de Padangsche Bovenlanden. De natuur is er werkelijk en zonder eenige overdrijving magnifiek te noemen. Ik heb, om een voorbeeld te noemen, een landraadspraeses gekend, die geregeld elk jaar zijn verloftijd doorbracht in Tosari. Tosari is inderdaad een verrukkelijk vakantieoord, geen sterveling zal zulks durven te ontkennen. Maar om er nu jaar in, jaar uit je vakantie door te brengen — zie, daar kan ik toch niet goed bij.

Is het feit, dat daar in de Padangsche Bovenlanden zoveel natuurschoon te bewonderen valt, dan nog zoo weinig bekend bij het groote publiek? Die bewuste jurist moet het toch zeer zeker geweten hebben. Of denkt men misschien, dat de hotels en pasanggrahans er minder comfortabel zijn dan op Java? Het tegendeel is waar. De pasanggrahans van Matoer, Solok en Singkarak bijv. zijn uitmuntend! En ook de hotels zijn in S.W.K. niet duurder of slechter dan op Java. De wegen? Wel, ik durf „men” de verzekering geven, dat de wegen er zich over het algemeen in goeden toestand bevinden; in dit opzicht behoeft S.W.K. heusch niet onder te doen voor Java.

Het ligt echter geenzins in mijn bedoeling dit artikel te besluiten met een Baedeker-achtige opsomming van alle gerenommeerde plaatsen, die een bezoek aan het Minangkabausche land overwaard maken. Er bestaat *) trouwens een heel goed reisgidsje voor de „Padang Highlands”, uitgegeven door de „Vereeniging Toeristenverkeer” (Bureau te Weltevreden) en samengesteld door een kenner en warm bewonderaar van de bedoelde streek. Men ga er heen en oordeele daarna zelf of mijn opwekking tot een bezoek aan dat wondermooie land niet volkomen gerechtvaardigd was.

Buitenzorg, September 1919.

J. C. v.D. MEER MOHR JCZN.

*) Bij navraag bleek dit boekje niet meer voorhanden. Waarom verschijnt er geen herdruk van?

IETS OVER DEN RUIGPOOT KUIFAREND.

(*Spizaetus limnaetus* HORSF.)

Voor eenigen tijd werd mij een volwassen voorwerp van deze soort gebracht. Daar de gelegenheid om een dergelijken vogel rustig waar te nemen zich niet aan ieder biedt, wil ik hier een paar opmerkingen over den mijnen doen volgen.

Het dier werd, volgens den brenger, gevangen in de kolong onder zijn huisje. Ik kan alleen vermoeden, dat het daar jagende was op er schuilende of rustende hoenders. Ik verving het touw, waarmee het aan één poot gebonden was door een lange, lichte ketting en zette hem in de gang voor de bijgebouwen op een dikken tak. Dit bracht grooten schrik teweeg onder de andere vogels, die vanuit hun kooien het dier zagen; vooral de patrijs kwam niet meer tot rust en daar zij voor weinige dagen reeds een paar maal was flauwgevallen op 't gezicht van een gewone kleine reiger, bracht ik haar naar elders over. De anderen raakten al spoedig aan 't gezicht gewoon en de tallooze hoenderkuikens met hun mama's waren er zóó onverschillig voor, dat de arend er ongetwijfeld van had kunnen grijpen, als hij gewild had. Mogelijk was hij daar te goedaardig voor,

in elk geval hij deed het niet, al kwam hij wel direct toe op zijn voer. Wanneer de inlander, die hem bracht, hem wilde vasthouden, trok hij maar even aan 't touw, waarop de arend direct ging liggen en zoo minuten-lang stil bleef tot de man hem bij staart en pooten



Ruigpoot Kuifarend.

Sody get.

opnam. Trouwens zijn bizondere goedigheid, ook in uiterlijk, is me steeds blijven opvallen, terwijl ik toch zeer be-slist de overtuiging heb, dat het dier vol-komen gezond, opge-wekt en normaal is. Eén ding evenwel leer-de hij den eersten dag niet af. Ongeveer elk kwartier vergat hij blijkbaar weer, dat hij gebonden was en ver-hief zich kalm en sta-tig van zijn stok om, aan 't eind van zijn ketting gekomen, met een ruk neer te vallen. Toen hij den volgen-den dag hiermee op-nieuw begon en zijn poot er al door ge-wond bleek, ving ik de vogels uit een ruime volière en bracht hem daarin over. Het ver-wijderen van de ring om zijn poot deed hem pijn en hierbij, zoowel als bij andere gelegen-heden, viel 't mij op, dat hij nooit trachtte mij met zijn klauwen te grijpen, wel (bij uitzondering) met zijn snavel. Ook wanneer iemand hem te plotse-ling naderde, opende hij slechts dreigend zijn bek, terwijl 't eenige leed, dat hij ten

slotte werkelijk veroorzaakte, was een nauw voelbare klap met de vleugels. Al spoedig kon ik hem over zijn kop streelen. Daar ik hem, nog aan den ketting, voortdurend bekeek en ook uitteekende, merkte ik op, dat hij steeds op den gezonden rechterpoot rustte en den gewonden linker optrok. Niet zoodra nu was hij in de volière gelaten of hij ging naar de groote platte drinkbak met helder water, stapte er in en trok na een tijd, voor 't eerst, nu den anderen poot op. Tegenover de weinige leerzaamheid, die zou kunnen blijken uit zijn hardnekkig wegvliegen niettegenstaande den ketting, stel ik dus hier een zeer duidelijk bewijs van zijn schrandereheid. Het baden van den zieken poot geschiedde werkelijk zeer „actief” en werd gedurende de eerste dagen voortdurend herhaald. Hierna begon het drinken. Kop en hals zoo horizontaal mogelijk brengend, schepte hij den ondersnavel vol en onder herhaald proeven en kauwen werkte hij het water naar binnen.

Bizonder vlug leerde hij mij, zijn verzorger, onderscheiden, misschien ook, doordat ik hem beter behandelde dan de inlander, die hem al drie dagen zou bezeten hebben. Toen ik hem kreeg was hij werkelijk wel wat vernederend-slaafsch gehoorzaam.

Oorspronkelijk vreesde ik hem speciaal vogels te zullen moeten voeren. Vroeger bezat ik b. v. een paar maal exemplaren van *Scops lempii* HORSF. en deze weigerden zeer beslist iets anders te eten dan versch, rauw vogelvleesch. Een enkel, oudgevangen, voorwerp dezer soort heb ik wel tot ander voer kunnen brengen, maar niet dan met geweldige moeite. Ongeveer een maand lang heb ik dat beest met geweld „gestopt” met gebraden kip, rauw vleesch en gekookte rijst. Aan 't eind van die periode begon 't diertje van mijn vinger te eten en kort daarop betrapte ik hem op alleen eten. Ruim twee maanden leefde hij zoo nog, altijd evenwel dankbaar blijvende voor gevoerd-worden, waartoe hij 's avonds geregeld op mij toe kwam vliegen. Het speet me zéér toen dat lieve, makke beestje met zijn afschuwelijke grimassen en geheimzinnig in 't donker staren, onverwacht onder hevige stuiptrekkingen overleed.

Daar ik juist gevilde vogels voorradig had, bleek mij, dat de arend deze lustte. Overblijfselen van kippen uit de keuken evenwel raakte hij niet aan, gekookt vleesch e. d. evenmin. Maar, rauw vleesch gelukkig wel en dit bleek zelfs zeer in zijn smaak te vallen. Daarvan krijgt hij nu dagelijks een groot stuk en gezeten op 't plankier, dat ik er in 't midden van de volière voor maakte, met de pooten op 't vleesch, trekt hij er heel kleine stukjes af, die langzaam en smakelijk opgegeten worden. Ten slotte blijft een flink stuk over, dat de pooten niet meer kunnen vasthouden en dit gaat dan maar in eens naar binnen. Vanuit de verte neemt hij al waar, dat ik hem vleesch kom brengen, zelfs wanneer dit bijna geheel in een pisangblad gewikkeld is. Dan geeft hij door een soort luid piepend schreeuwen of fluiten zijn levendige aandacht te kennen en direct als—of nog vóór—het vleesch op 't plankier ligt, is hij daar al aanwezig. Ook vangt hij het graag in de lucht met een klauw op. Wanneer ik doe of ik het vleesch wil terugnemen, klemt hij 't vast met één poot, opent zijn snavel en schreeuwt luid, maar ik geloof, dat hij 't zich wel zou laten afnemen, zonder iets te doen. Echter geenszins uit onverschilligheid, want dat is hij allerm minst, integendeel, hij is zeer levendig en voor een arend beweeglijk en verder tuk op zijn voer.

Op den grond zittend, maakt hij een ietwat potsierlijken indruk door de bevedering van de te lange pooten. Tot aan den hiel zijn de veeren lang en breed, daaronder kort en dichter. 't Lijkt nu juist een korte broek met witte kousen er onder. Ten teken van aandacht worden voortdurend de, anders bijna platliggende, kuifveeren loodrecht opgezet.

Het zijn in 't geheel twee lange (± 6 cM.) en een drietal kortere veeren, die hem een schrander uiterlijk geven.

Wat zijn voedsel betreft nog de opmerking, dat ik het, gezien het feit dat hij aan buffel vleesch de voorkeur geeft boven dat van vogels (waterhoen, reiger, ijsvogel, spotlijster) niet eens kan zijn met VAN BALEN, die alleen watervogels „(waterratten, waterhoentjes, purperkoeten, eenden enz.)” en hoenders als zijn voedsel noemt. KONINGSBERGER geeft dan ook al een uitgebreider menu en noemt zelfs muizen en hagedissen. Een eigenaardige slikbeweging, die hij soms maakt vlak vóór 't eten ook wel eens op anderen tijd, kan ik nog niet thuis brengen. Ongevilde vogels worden eerst door hem geplukt. Merkwaardig is nog de wijze waarop de witte meststoffen met kracht ver worden weg gespoten.

SODY.

EEN INDISCHE PAARLEMOERVLINDER.

(*Argynnis hyperbius f. javanica* OBERTH.)

Wie onder de natuurvrienden herinnert zich uit Holland de Paarlemoervlinder niet? Vooral in de duinen is *Argynnis lathonia* L. een even gewone als fraaie

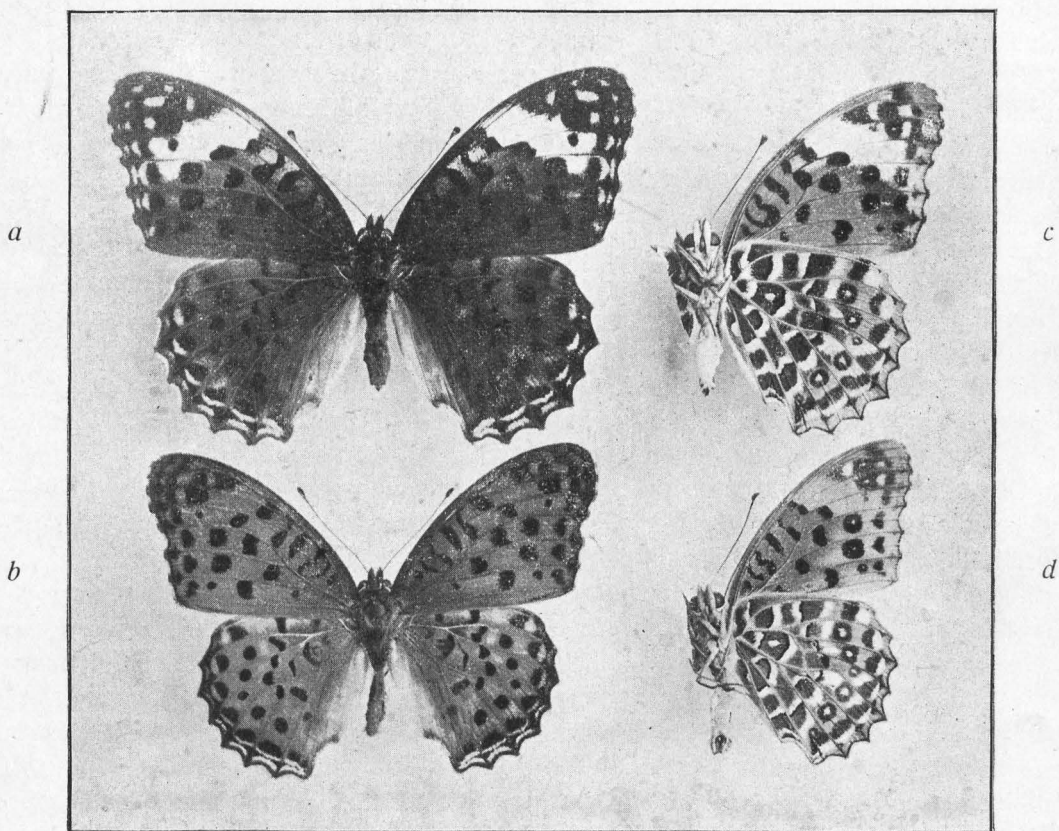


Fig. 1. (nat. gr.)

foto v. d. schr.